

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra DIGT OG VIRKELIGHED - Livserindringer

Citation: Wied, Gustav: "Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966", i Wied, Gustav: *Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 14. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied01val-shoot-idm140137201436640/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966

havde berøvet Gaarden denne Værdi. Thi at have en Skov var jo noget nær det fornemste, man kunde tænke sig.

Gaarden selv saa' meget almindelig ud med den enetages Hovedbygning. Hvert Efteraar, naar Fader havde faaet sit Korn solgt, lovede han Moder, at nu skulde der komme en Kvist paa Hovedbygningen. Og hvert Foraar, naar det skulde til at være Alvor, sagde han altid:

— Det maa vente, Trinø!

Og Hovedbygningen blev ved med at være enetages.

Paa denne Gaard levede der en Samling af Originaler. Naar jeg tænker tilbage, husker jeg de mærkeligste Mennesker

Først var der *Rasmus Kukker*. Om ham erindrer jeg kun, at han stadig vilde tage Livet af sig, og at det lykkedes ham efter noget Besvær. Først hængte han sig, men barmhjertige Hænder skar ham ned. Derpaa sprang han i en Brønd, men atter var Barmhjertigheden rede, og han blev trukket op. Endelig lykkedes det ham at file Halsen over paa sig med en Brødkniv, og her kom de hjælpsomme Hænder for sent.

Saa var der *Niels Lente*, en gammel Fyr, der passede Heste. Han blev gift med en ung Pige, thi han havde et Hus. Og hans Kone bedrog ham, thi han var 70 Aar. Jeg kan huske, at vi var med til hans Bryllup, og der blev lavet specielle Boller til Suppen til Ære for Herskabets Børn. Bollerne blev tilvirkede, sagde man, paa den Maade, at Kvinden spyttede i Hænderne og saa trillede Dejgen.

Fremdeles var der *Faareper* og hans Hund *Judas Ischariotes*. Og saa *Per Knak*, der gik omkring paa Gaardene og tiggede og sang — til os kom han altid i Slagtetiden. — *Har I ædt Jer Pølse?* sagde han. — Han havde et stort Nøglenippe, som bl. a. indeholdt en Nøgle til Paradisets Port, en mægtig Nøgle til Pavens Skatkammer og en, som han med en lettere Omskrivning kaldte Nøglen til sin Kones Kærlighed. *Vorte-Ane* havde sit Tilnavn, ikke af egne Hudprydelse, men fordi hun forstod den Kunst at læse over Vorter, Fregner og Modermærker og faa dem til at forsvinde.

Den onde *Klüber* med de sorte Brillen var ogsaa lægekundig og havde en stor Praksis som Massør. Han masse-

rede for Benbrud og Forstuvninger. Men vi Børn vilde før blive stivbenede end søge ham.

Af de faste Folk paa Gaarden har jeg glemt at omtale Kusken *Jens Due*. Han var Fader til alle Sognets uægte Børn og tilbragte en stor Del af sin Tid med at sidde Alimenterationsbidrag af. Hans Broder *Lars Due* var hans fuldkomne Modsætning, han opnaaede aldrig Faderlykken. Og Jens i sin Overflod haanede ham. Lars blev forøvrigt gift med Henrik Loppes Datter, en gammel, pukkelrygget, rig og tyrannisk Ungmø. I dette Ægteskab blev Lars den lille: Konen pryglede ham, og Jens haanede ham endnu mere.

* * *

Her i disse Omgivelser drev vi Børn vor muntre Leg. Jeg havde kun een Søster, ellers var vi lutter Dreng, og Fader kaldte altid baade hende og min Moder „min Dreng“. Mærkeligere er det, at denne Terminologi er gaaet i Arv. Jeg har altid kaldt min Datter „min Dreng“, og hun har meget fornærmet gjort mig opmærksom paa, at hun virkelig ikke er nogen Dreng, men en Pige. Hun har jo endnu ikke og faar vel aldrig saa megen Forstand, at hun kan indse, at det er et Hædersnavn, jeg giver hende.

* * *

Den for Folkene største aarlig tilbagevendende Festlighed paa Gaarden var *Høstgildet*. Det formede sig som et Æde- og Drikkegilde i Rabelais-Stil. Deltagerne sultede sig tre Dage i Forvejen, og det endte altid med stor Drukken-skab.

Ved et af disse Gilder udførte jeg min Barnetids største Bedrift:

Vi havde paa Gaarden en Dreng paa 19 Aar, der hed *Marius*, som ved en af Kærlighedens underlige Førelser var forlovet med en Mejeripige paa 40, hende, hvis Børn altid døde. Han var ved et Høstgilde bleven overmægtig drukken, og jeg vaagnede ud paa Morgenstunden — vi Børn var bleven sendt tidligt i Seng — ved et forfærdeligt Spektakel „i Slippen“ udenfor mine Vinduer.